

Sygn. akt: I C 299/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Łotowski
Protokolant:	stażysta Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 21,93 zł (dwadzieścia jeden i 93/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 19/05/2015 r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- rozdziela koszty procesu stosunkowo pomiędzy strony, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.;

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 maja 2015 roku (data wniesienia do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny) powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 127,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie kosztów procesu wg norm przypisanych.

Pełnomocnik strony powodowej podnosił przy tym, iż pozwany M. K. zawarł z (...) S.A. V. (...) w dniu 30.03.2012 r. umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Przedmiotem umowy była odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym F. (...) o nr rej. (...) w okresie trwania umowy ubezpieczenia, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W ocenie pełnomocnika powoda pozwany miał obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC, a cedent w okresie umowy miał obowiązek zapewnić pozwanemu ochronę ubezpieczeniową. W ramach zawartej umowy cedent zobowiązał się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone w umowie świadczenie tj. wypłacić odszkodowanie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a pozwany zobowiązał się zapłacić cedentowi składkę. W związku z zawartą umową cedent wydał pozwanemu polisę określającą w szczególności rodzaj ubezpieczenia, przedmiot ubezpieczenia, osoby uposażone. Po zawarciu umowy ubezpieczenia OC, jak podał pełnomocnik powoda, między cedentem a pozwanym, cedent wystawił

i wręczył polisę potwierdzającą zawarcie umowy i jej warunki, w związku z czym po stronie pozwanego powstał obowiązek uiszczania składek ubezpieczeniowych w wysokości, częściach i terminach wskazanych w umowie, przez cały okres trwania odpowiedzialności ubezpieczenia. Jak wskazał pełnomocnik powoda pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki ubezpieczeniowej OC, za okres udzielonej pozwanemu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej. Cedent następnie wezwał pozwanego do zapłaty należnej raty składki wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi przed wszczęciem niniejszego postępowania, zakreślając 7 dniowy termin na jej uiszczenie. Pozwany nie uiszczył należności. Pełnomocnik powoda w dniu wystosowania pozwu ponownie wezwał pozwanego do zapłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, iż żąda odsetek na podstawie art. 481 § 1 i §2 k.c. Powód skapitalizował odsetki od kwoty 93 zł należnej powodowi z tytułu zaległej raty składki ubezpieczeniowej od dnia następującego po dniu płatności, tj. 10.07.2012r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa i doliczył je do kapitału głównego. Od powiększonego świadczenia głównego, powód na podstawie art. 482 k.c. żądał odsetek od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (pozew k.2-4v; k. 20-24).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2015 roku, Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zasądził od M. K. na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 127,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi do dnia 19 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 210,30 zł tytułem zwrotu kosztów (nakaz zapłaty k. 5).

Pozwany M. K. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podał, że w dniu 11 lipca 2012r. nie był już właścicielem pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), który to sprzedał w dniu 04 maja 2012r. Fakt sprzedaży samochodu zgłosił w dniu 15 maja 2012r. dla wystawcy polisy (...) S.A. Podał również, iż powód bezzasadnie żąda odsetek ustawowych od naliczonych odsetek. Nadto podał, iż nie otrzymał zawiadomienia o przelewie wierzytelności na (...) S.A. (sprzeciw k. 6v-7)

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mrągowie (postanowienie k. 8).

Postanowieniem z dnia 06 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Biskupcu (postanowienie k. 10).

W dniu 25 września 2015r. pozwany M. K. złożył odpowiedź na pozew, gdzie zgłosił tożsame zarzuty w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty (odpowiedź na pozew 51-53).

Dnia 02 października 2015r. pozwany złożył pismo procesowe, w którym podniósł zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, wskazując na brak potwierdzenia odbioru zawiadomienia przez dłużnika w przelewie wierzytelności dla (...) S.A. we W. przez (...) S.A. w W.. Nadto podniósł, iż polisa (...) nr (...) -A-A-K1 wygasła w dniu 19 lutego 2012r., a InterRisk bezzasadnie wznowił polisę w dniu 30 marca 2012r., po 40 dniowej przerwie bez wiedzy i zgody pozwanego. Pozwany wskazał również, iż nie otrzymał potwierdzenia zawarcia ww. umowy oraz polisy. Podał, iż termin płatności raty wyznaczono na dzień 09 lipca 2012r. tj. ponad dwa miesiące po dacie zbycia pojazdu w dniu 04maja 2012r., gdy już obowiązek pozwanego z tytułu OC wygasł, a zawiadomienie do InterRisk pozwany wysłał listem poleconym. Pozwany podniósł, iż poprzedni właściciel pojazdu, który miał zawartą umowę z InterRisk i na którego była wystawiona ww. polisa, a której nie przedstawił pozwanemu, złożył ustne oświadczenie, iż wypowiedział on umowę przed upływem 12 miesięcy w okresie jej ważności. Z uwagi na złożone oświadczenie pozwany zawarł umowę ubezpieczenia OC na przedmiotowy samochód w (...) S.A. w O.. (pismo k. 77-78).

Pełnomocnik powoda w pismach procesowych zarówno w odniesieniu do sprzeciwu jak i ww. pisma pozwanego wskazał, iż zarzuty pozwanego nie zasługują na uwzględnienie. Pełnomocnik powoda podał, iż bezspornym jest fakt zawarcia umowy ubezpieczenia przez pozwanego z (...) S.A. V. (...). W ocenie pełnomocnika powoda, pozwany nie dokonał zgłoszenia sprzedaży pojazdu w zakładzie (...) przedstawił jakichkolwiek dowodów, aby takie zgłoszenie miało miejsce. Jak podał pełnomocnik powoda, zgodnie z ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r. , jeżeli klient nie

powiadomi w terminie zakładu ubezpieczeń o sprzedaży pojazdu – może być windykowany za II ratę składki bądź za polisę wznowioną. W przedmiotowej sprawie, nie powiadomienie ubezpieczyciela o zbyciu pojazdu skutkowało dalszym obowiązywaniem umowy ubezpieczenia OC do końca okresu, na który umowa ubezpieczenia została zawarta (pismo k. 62-64; k.82-84).

Pozwany w odpowiedzi na pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 08.10. 2015r wnosił o oddalenie powództwa w całości (pismo k. 87)

Pismem z dnia 12 października 2015r. pozwany ustosunkował się do pisma procesowego powoda z dnia 21 września 2015r. W piśmie tym pozwany wskazał, iż powód żąda składki obowiązkowej OC z tyt. Polisy (...) -A-A-K1. Natomiast z załączonej do ww. pisma kopii umowy kupna –sprzedaży samochodu dnia 01 września 2011r zbywca przekazał polisę nr (...). Numer na pierwszej stronie, ww. umowy został dopisany bez wiedzy pozwanego przez ubezpieczyciela InterRisk. W ocenie pozwanego z uwagi na powyższe żądanie zapłacenia składki OC uważa za bezzasadne. Pozwany nadto podniósł, iż InterRisk nie sporządził i nie przesłał aneksu do polisy nr (...) wydanej przez zbywcę pojazdu w dniu zawarcia umowy kupna – sprzedaży samochodu. Załączona kopia potwierdzenia zawarcia ubezpieczenia OC nie dotyczy polisy (...), której zbywca nie przekazał. Pozwany podniósł, iż zawiadomienie o zbyciu pojazdu przesłał do InterRisk listem poleconym (pismo k. 90-91).

Pozwany na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016r. wnosił o oddalenie powództwa i wywodził jak w odpowiedzi na pozew. Oświadczył, iż około 4 lata temu kupił samochód marki F. (...). Podał, iż sprzedający nie wydał jemu spornej polisy, wydał inną polisę, która skończyła się przed kupnem przez niego samochodu. Pozwany podał, iż wiedział, iż sprzedający miał następną polisę na ten samochód, ale nie wydał jej jemu. Sprzedający poinformował pozwanego, iż chce wycofać polisę w InterRisk i odzyskać z tego tytułu wpłacone pieniądze. Pozwany wskazał, iż uważał, że w ten sposób nie jest zobowiązany by samodzielnie wypowiedzieć umowę. Następnie pozwany zawarł umowę OC pojazdu w Towarzystwie (...). (protokół k. 95-96).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Dnia 07 września 2011r. została zawarta umowa kupna - sprzedaży samochodu marki F. (...), nr rej. (...), pomiędzy M. K. (kupującym) a P. R. (sprzedającym).

Wraz z zawarciem umowy sprzedający wydał kupującemu polisę numer (...) (umowa k. 72-73).

Dnia 07 października 2011r. P. R. powiadomił (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. o fakcie zbycia pojazdu. Nadto w złożonym zawiadomieniu wskazał, iż wraz z pojazdem przekazał dokumenty potwierdzające zawarcie umowy OC posiadacza pojazdu mechanicznego F. (...), tj. polisę (...) (zawiadomienie k. 74)

W dniu 01 lipca 2015 roku został wygenerowany z systemu (...) S.A. V. (...) Grup z siedzibą w W. wydruk zawierający dane Polisy KM-B. (...) -A-A-K1. Zgodnie z wydrukiem polisa dotyczyła ubezpieczenia pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) za okres od 20 lutego 2012 roku do 19 lutego 2013 roku. Była to umowa prolongowana. Ubezpieczającym był M. K., zaś wysokość składki ustalona została na kwotę 93 zł, z terminem płatności do 09 lipca 2012r. (polisa k. 25; dane do polisy k. 65-69; potwierdzenie zawarcia umowy OC k. 70, pismo InterRisk k. 119-120).

Dnia 04 maja 2012r. została zawarta umowa kupna - sprzedaży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) pomiędzy Z. W. (kupującym), a M. K. (sprzedającym) - (umowa k. 54).

W dniu 15 maja 2012r. M. K. wypowiedział (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, umowy potwierdzonej polisą nr (...) (wypowiedzenie k. 55 - 56).

Umową przelewu wierzytelności z dnia 01 kwietnia 2015 roku (...) S.A. V. (...) Grup zbył sporną wierzytelność na rzecz (...) S.A. we W. (umowa sprzedaży wierzytelności k. 29-35, potwierdzenie zapłaty ceny sprzedaży wierzytelności k. 36, KRS InterRisk – k. 37-40, (...) S.A. k. 41-46).

(...) S.A. we W. pismem z dnia 19 maja 2015 roku poinformował M. K. o przelewie wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty łącznie kwoty 127,58 zł, w terminie do dnia 29 maja 2015 roku (wezwanie do zapłaty k. 27, zawiadomienie o cesji k. 26).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, lecz nie zasługiwało na uwzględnienie w wysokości wskazanej przez powoda.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalane domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywiście (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Powód swą legitymację czynną w niniejszej sprawie wywodził z faktu nabycia na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 01 kwietnia 2015 r. wierzytelności przysługujących pierwotnemu wierzycielowi (...) S.A. V. (...) wobec pozwanego, w związku z umową OC zawartą przez tych ostatnich.

Przelew, inaczej cesja (łac. *cessio*) jest umową, z mocy której wierzyciel (zbywca, zwany też cedentem) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią (B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1220; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 503; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 236). Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C., A. B., M. S., E. S.-B., Zobowiązania..., s. 358). Potwierdza to orzecznictwo, wskazując, że przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią nie wymaga zgody dłużnika (art. 509 § 1 k.c.), dotyczy to także nabycia jej z powrotem przez zbywcę (wyrok SA w Katowicach z dnia 27 września 2005 r., I ACa 297/05, LEX nr 175585). Jednostronny akt cesji, zawierający tylko podpisane przez cedenta oświadczenie, że wierzytelność swą przelewa na cesjonariusza, w ogóle nie przenosi wierzytelności (H. Ciepła, T. Żyżnowski, Głosa do wyroku Sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Także w orzecznictwie przyjmuje się, że przelew wierzytelności nie może być skutecznie dokonany w drodze jednostronnej czynności prawnej. Wywodząc, że podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta – uznaje się, że nie sposób byłoby przyjąć, iż czynność prawna, wywołująca tak istotne skutki nie tylko w majątku zbywcy, lecz i nabywcy, a także rodząca często określone dalsze obowiązki np. w celu skutecznego wyegzekwowania nabytej wierzytelności, może być dokonana na skutek jednostronnej czynności prawnej (wyrok SA w Katowicach z dnia 8 listopada 2006 r., I ACa 1043/06, LEX nr 269589; por. także orzeczenie SN z dnia 17 września 1945 r., C III 445/45, OSN 1945, nr 46, poz. 13, PiP 1946, z. 3, s. 139). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent

przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 367; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358; H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 918). Podkreśla się, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi (zob. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 367). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet). Umowa cesji może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie (zob. A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 233), wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie, jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 k.c.). Poza tym znajdują tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych (art. 751-77 i 79-80) (H. Ciepla (w:) Komentarz..., s. 587; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 358).

Zdaniem Sądu omawiana umowa przelewu została zawarta w sposób prawidłowy. Oświadczenia woli zostały bowiem złożone przez osoby uprawnione zgodnie z odpisami z rejestru przedsiębiorców do działania w imieniu przedsiębiorców.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego, powód udowodnił, że pierwotny wierzyciel (...) S.A. V. (...) Grup zawarł sporną umowę z pozwanym.

Zapewnieniu nieprzerwanej ochrony ubezpieczeniowej służy tzw. klauzula prolongacyjna, która przewiduje "milczące" zawarcie umowy ubezpieczenia na następny okres 12 miesięcy. Dochodzi do przedłużenia stosunku ubezpieczeniowego z mocy ustawy.

Jeżeli posiadacz pojazdu nie jest zadowolony ze świadczonej przez zakład ubezpieczeń ochrony i na następny 12-miesięczny okres ubezpieczenia chce zawrzeć umowę z innym zakładem ubezpieczeń, musi powiadomić o tym zamiarze dotychczasowy zakład ubezpieczeń najpóźniej w dniu poprzedzającym upływ okresu ubezpieczenia, składając stosowne oświadczenie wyrażające wolę niezawierania kolejnej umowy, zwane wypowiedzeniem. Jeśli tego nie uczyni, przez następne 12 miesięcy jest zobligowany do korzystania z ochrony świadczonej przez dotychczasowy zakład ubezpieczeń.

Na podstawie art. 28 pkt 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego formy złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy wskazać należy, że w razie woli rozwiązania umowy z dotychczasowym ubezpieczycielem przepis art. 28 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych nakazuje powiadomić zakład ubezpieczeń o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia pisemnie. Jest to częściowe powtórzenie treści art. 18 ust. 1 tejże ustawy, zgodnie z którym zawiadomienia i oświadczenia, które w związku m.in. z umową ubezpieczenia obowiązkowego OC są składane przez strony umowy, powinny być sporządzane na piśmie i doręczane za potwierdzeniem odbioru lub przesyłane listem poleconym. N. przez ustawodawcę w ustawie skutku nieważności dokonanych zawiadomień lub oświadczeń powoduje, że zastrzeżona forma ma rygor dla celów dowodowych (ad probationem). Oznacza to, że czynność prawna (oświadczenie o wypowiedzeniu) jest ważna, lecz jej dokonanie bez zachowania formy zastrzeżonej prowadzić może do utrudnień w udowodnieniu faktu i treści jej dokonania (art. 74 k.c.).

Zdaniem Sądu pozwany sporządził wypowiedzenie omawianej umowy na piśmie.

Fakt ten potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wypowiedzenie z dnia 15 maja 2012r. (k. 56).

Kwestię momentu złożenia oświadczenia woli aktualnie reguluje dyspozycja art. 61 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie (ubezpieczycielowi), jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Powyższa zasada oznacza, że przy ocenie skuteczności doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu należy skupić się na momencie, w którym ubezpieczyciel mógł się zapoznać z treścią wypowiedzenia, nie zaś na samym złożeniu oświadczenia woli. Konkludując, uznać należy, że skutek prawny złożenia wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC polegający na rozwiązaniu stosunku prawnego ziszcza się wówczas, gdy ubezpieczyciel otrzyma pismo wypowiadające umowę. Nie jest istotne, czy faktycznie zapozna się z treścią tego wypowiedzenia.

Omawiany artykuł ma zastosowanie zarówno do oświadczeń woli składanych między obecnymi, jak i do oświadczeń woli składanych między nieobecnymi. W pierwszym przypadku oświadczenie woli jest składane w obecności adresata, najczęściej ustnie albo przez wręczenie mu pisma zawierającego oświadczenie woli, ale także telefonicznie lub przy użyciu wideofonu albo innego środka bezpośredniego porozumiewania się. W drugim przypadku oświadczenie woli jest wysyłane do adresata za pośrednictwem doręczyciela (kuriera, posłańca) lub poczty, telefaksu, Internetu albo innego środka pośredniego porozumiewania się na odległość (por. S. Grzybowski (w:) System prawa cywilnego, t. I, 1974, s. 544 i n.).

Zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. Nie jest natomiast istotne to, kiedy oświadczenie woli zostało wyrażone albo wysłane do adresata. Samo sporządzenie pisma zawierającego oświadczenie woli nie może być uznane za złożenie oświadczenia woli w rozumieniu art. 61 k.c., chociażby nawet istniała możliwość faktycznego zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata, o ile nie nastąpiło przekazanie tego pisma z zamiarem wywołania skutków prawnych (wyr. SN z dnia 4 listopada 1982 r., II CR 380/82, OSNC 1983, nr 8, poz. 117; wyr. SN z dnia 20 sierpnia 1984 r., I PRN 111/84, OSNC 1985, nr 4, poz. 57, z glosą T. Liszcz, PiZS 1985, nr 11, s. 68). W razie niedojścia wysłanego oświadczenia woli do adresata nie można zatem mówić o skutecznym jego złożeniu (por. uchw. SN (7) z dnia 20 lutego 1967 r., III CZP 88/66, OSNC 1967, nr 12, poz. 210). W takim wypadku adresat nie ma bowiem możliwości zapoznania się z jego treścią, a to oznacza, że oświadczenie nie zostało skutecznie złożone i nie wywarło skutków prawnych (por. A. Wypiórkiewicz (w:) Praktyczny komentarz..., op. cit., s. 161 i n.).

W ocenie Sądu wysłanie sporządzonego na piśmie przez pozwanego wypowiedzenia w dniu 15 maja 2012r. i przesłanie jego dla ubezpieczyciela pocztą jest zasadne i należy uznać iż data ta jest datą wypowiedzenia tejże umowy, albowiem powód w żaden sposób nie podnosił faktu, iż w dniu tym ubezpieczyciel InterRisk V. (...) nie dowiedział się o wypowiedzeniu umowy przez pozwanego oraz w jakiej dacie.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem pozwanego, iż P. R. wypowiedział umowę polisy z dla InterRisk po sprzedaży samochodu. Zdaniem Sądu P. R. polisę (...) dotyczącą pojazdu marki F. (...) o nr rej (...), przekazał kupującemu.

Fakt ten potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie a w szczególności zawiadomienie (k. 74) oraz pismo InterRisk V. (...) (k. 118).

Jak podnosił powód zaległa rata pozwanego z tytułu składki ubezpieczenia OC wynosiła 93,00zł., czego Sąd nie podziela.

W ocenie Sądu pozwany skutecznie wypowiedział umowę, jednakże obowiązany był zapłacić składki za miesiące od lutego 2012 do 15 maja 2012r. W związku z tym należna jest powodowi składka ubezpieczeniowa OC pojazdów mechanicznych polisy (...) - A dotyczącej pojazdu marki F. (...) o nr rej (...). Po przeliczeniu za jeden dzień składka ta winna wynosić 0,255zł. Reasumując należna powodowi kwota z tytułu niespłaconej przez powoda składki OC to 21,93zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając, a szczegółowe wyliczenie kosztów procesu na podstawie art. 108 k.p.c. pozostawiono referendarzowi sądowemu.

Sąd orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielił albowiem zasądził jedynie część żadanego przez stronę wynagrodzenia. W przypadku częściowego uwzględnienia żądań stron sąd, kierując się względami słuszności, może dokonać bądź wzajemnego zniesienia kosztów (ale w każdym wypadku obie strony ponoszą te koszty sądowe, które spowodowały swoimi czynnościami), bądź stosunkowego rozdzielenia kosztów, które polega na wyważonym rozłożeniu kosztów pomiędzy stronami, odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały poniesione, oraz stosownie do wyniku postępowania (stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań).